

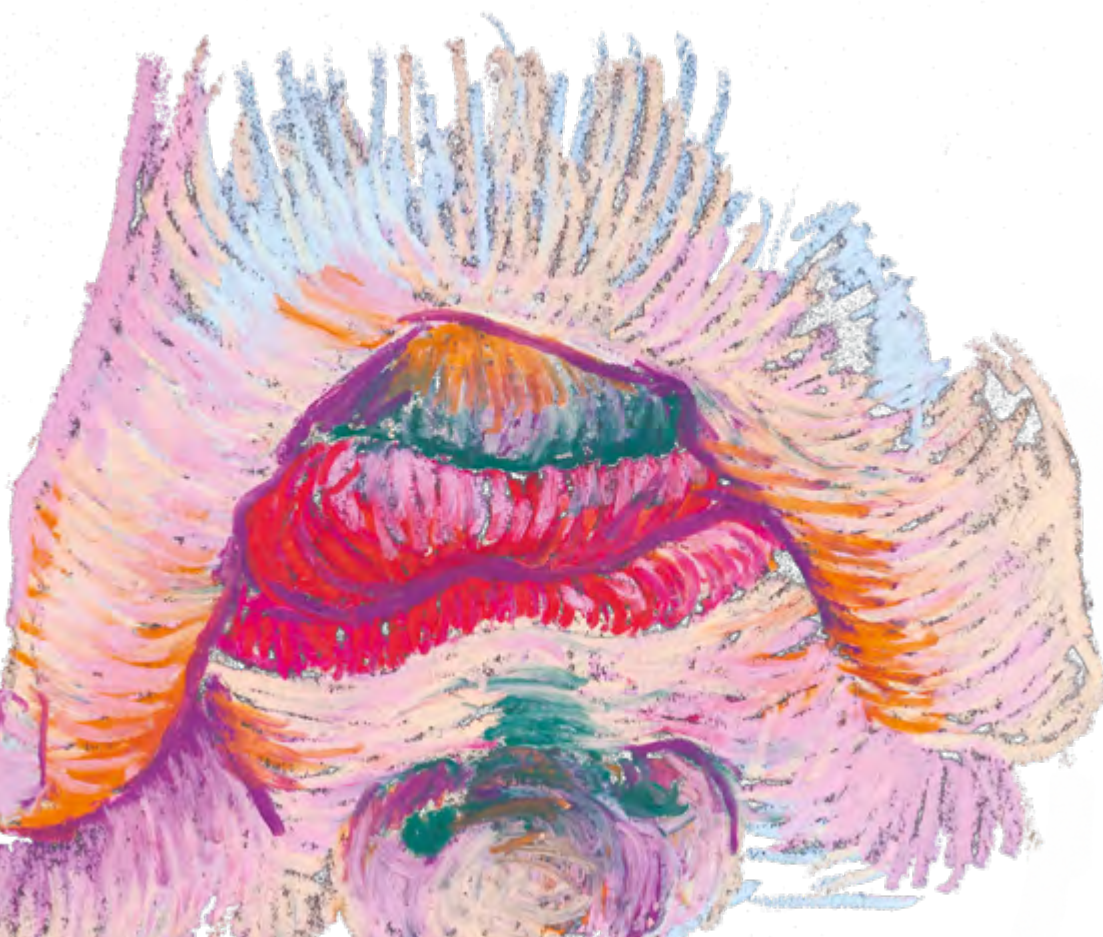
Kvapilík — kvantové sci-fi

Otevřel oči a chvíli hleděl do stropu nad sebou. Povzdechl si a s myšlenkou na povinnosti se úplně probral. Slyšel zvuk auta, které se kdesi v dálce opakovaně pokoušelo zaparkovat.

Otočil hlavu k televizi. Ovladač byl na dosah, zmáčkl tlačítko a červená signálka blikla. V šumavském národním parku se hezká aktivistka v brýlích připoutala ke stromu. Objímala vzrostlý smrk a ruce v řetězech měla pro případ použití kleští na plech protažené kovovými trubkami. Redaktorka mluvila o příjezdu policie s elektrickou rozbrušovačkou a o tom, že hasiči zásah odmítli, protože nedochází k ohrožení života. Usmál se.

Při veškerém odhodlání si na žádné povinnosti nemohl vzpomenout. To není možné, podivil se a úplně probuzený trochu zneklidněl. Jeho mentální svět se rozléval v nekonečném prostoru bez jediného záchytného bodu. Byl stejně prázdný jako bílý strop nad ním.

Nedokázal si vybavit povinnosti, ale ani svoje jméno. Preventivně si zakázal paniku. Pátral po mnemotechnických pomůckách, ale ani ty ho nenapadaly. Kdesi v dáli krajiny paměti se zatřepotala informace, že jeho jmé-

no nějak souvisí se spěchem, kvapem, úsilím a obecněji rychlostí.

Posadil se a do klína mu spadla knížka, kterou měl celou dobu na prsou, aniž o tom věděl. Byla o kvantové fyzice. Nevzpomínal si, že by před spaním četl, a ještě podivnější bylo, že spal oblečený na gauči v obýváku místo v ložnici v posteli.

Vzpomněl si, že kvantová superpozice popisuje situaci, kdy jedna částice může být současně na dvou různých místech, a to bez ohledu na vzdálenost. S hořkým pobavením si představil, že jeho částicový dvojník je teď například v New Yorku, ale na rozdíl od něj možná ví, jak se jmenuje. Kvantová superpozice se ovšem zásadně odehrává u mikročástic.

V koupelně vykonal potřebu, vytlačil pastu na zubní kartáček a půl minuty si čistil zuby. Další půl minutu dásně a rituál zakončil několikerým opláchnutím obličeje studenou vodou. Utřel si obličej do ručníku a vrátil se do obýváku. Knihu o kvantové mechanice vrátil do knihovny k dalším svazkům toho druhu. Vedlejší regál byl plný knih sci-fi a fantasy.

V televizi předpovídali počasí. Mraky se na radarových snímcích pohybovaly od kraje Vysočina směrem na Jihomoravský a Olomoucký

kraj. Pršet začne asi za hodinu a půl, odhadl zkušeně. Deštník neměl, ale nevěděl proč.

Napadlo ho, že v noci možná prodělal mozkovou příhodu. Bez problému si vybavil obecné příznaky cévní mozkové příhody a paradoxně se tím trochu uklidnil. Test případného problému s řečí provedl tak, že nahlas zarecitoval první strofu Máchova Máje, pak se prošel ke dveřím a zpátky a před zrcadlem provedl sérii „ksichtů“ pro kontrolu funkčnosti mimických svalů. Cítil se zdravý, ale na jméno si pořád nedokázal vzpomenout.

Sáhl do náprsní kapsy v bundě a s úlevou nahmatal občanský průkaz. Jeho tenisky pod věšákem byly mokré se zelenými šmouhami pravděpodobně od trávy. Na špičku pravé boty se přilepil lipový list, teď zjara ještě malý a osře zelený.

Z občanského průkazu na něj civěl jeho obličej a nad ním jméno Antonín a příjmení Kvapilík. Prázdná krajina paměti se začala bolestivě zaplňovat. Antonín Kvapilík. Už věděl víc. Neměl rád pozdní příchody, a tak se s obavami podíval na hodinky. Šest třicet tři. Oddechl si, škola začíná až v osm.

Ze džbánu nalil vodu do varné konvice a zmáčkl tlačítko, další vodu nalil do sklenice

asi dva centimetry pod okraj a džbán doplnil čerstvou vodou. Džbán by měl být plný aspoň z poloviny, protože chlór vyprchá z kohoutkové vody nejdřív za půl hodiny. Do hrnečku nasypal dvě lžičky instantní kávy a z ledničky si vzal ovocný jogurt. Mezitím začala voda v konvici vřít. Zalil kávu v hrníčku a doplnil dva centimetry vody ve sklenici. Byla příjemně vlažná, když ji na lačno vypil. Poradila mu to Eva Angelika. Kávu a jogurt odnesl na stůl před televizí, posadil se a začal snídat.

Antonín Kvapilík. Byl mrzutý. Odpovědi na otázky, proč si nevzpomenul, jak se jmenuje, a proč spal oblečený v obývacím, nepřicházely.

Během snídani obvykle plánoval, o čem bude mluvit s Evou Angelikou. Potkávali se ve škole už třetím rokem, vlastně ode dne, kdy na Slovanské gymnázium nastoupila. I když to mohlo být atraktivní, rozhodl se, že o výpadku paměti s ní mluvit nebude. V její společnosti býval pozorný, aktivní a pokud možno vtípný.

Nepřipadal si moc atraktivní, sázel na solidnost, spolehlivost, a pokud nezapomněl, i na gentlemanství. Byla to podle něj spolehlivá strategie, něco v tom smyslu, že kapka vody udělá časem důlek i do kamene.

Přes veškerou snahu se v ženách nevyznal a byly mu záhadou. Kdesi se dočetl, že se ženy při výběru partnerů řídí mimo jiné čichem, což nedávalo smysl z pohledu jakékoliv racionální analýzy.

Problém fungování čichu je ostatně zajímavá vědecká záhada, bez ohledu na to, jak ho používají ženy. Poslední poznatky kvantové biologie dokazovaly, že receptory v našem nose dokážou vnímat vonné vibrace molekul pomocí mechanismu kvantového tunelování. A kvantové tunelování byla další záhada. Částice totiž během něj prochází energetickou „zdí“, aniž by na to měla energii. Bylo to záhadné, nepochopitelné a krásné.

Venku bylo ve vzduchu cosi jako ticho před bouří. Bezvětrí a na časnou ranní hodinu nečekaný klid. Uvědomil si, že deštník nemá proto, že do školy to má z domu jen asi dvě stě metrů. Kožené kotníčkové boty neměl v lásce, ale tenisky byly mokré a tak mu nezbylo, než je obout.

—

Slovanské gymnázium byl komplex původní budovy gymnázia z devatenáctého století